

ແມ່ນຫຍັງຄືນະວັດຕະກຳ ຕໍ່ບັນຫາການກະສິກຳ ໃນ ສປປ ລາວ?

● ນະວັດຕະກຳໝາຍເຖິງ 'ສິ່ງຂອງ, ເລື່ອງລາວ, ພຶດຕິກຳ, ຫຼື ການປະຕິບັດ ທີ່ແຕກຕ່າງຈາກປົກກະຕິ'. ອີກຄວາມ ໝາຍອື່ນ, "ແມ່ນຫຍັງທີ່ແຕກຕ່າງອອກຈາກຄວາມເປັນດັ້ງເດີມ ເຊັ່ນ ໃນຮູບແບບການ ຜະລິດ ກະສິກຳ ທີ່ ແຕກຕ່າງ ອອກຈາກວິທີການປະຕິບັດຂອງພື້ນທີ່ນັ້ນ?"

ມັນມີແບບການເຄື່ອນໄຫວພິເສດ ຫຼື ການປະດິດສ້າງ, ກ່ຽວກັບທັງການປະຕິບັດໃນພາກສະໝາມ, ການ ຂັບເຄື່ອນຂອງອົງກອນ, ການປະ ສົນປະສານຂອງຕ້ອງໂສ້ມູນຄ່າ, ກັບຫຼາກຫຼາຍຄູ່ຮ່ວມງານທີ່ກ່ຽວຂ້ອງຕ່າງໆ...?

● ຄຳວ່າ ນະວັດຕະກຳ ມີຫຼາຍຄວາມໝາຍ ຊຶ່ງອາດໝາຍເຖິງ ບາງສິ່ງຢ່າງທີ່ມີປະສິດທິພາບ ແລະ ມີການດຳເນີນ ງານ, ບາງສິ່ງທີ່ເປັນວຽກ ງານ.

ໃນ ສປປ ລາວ, ມັນໝາຍເຖິງການປະສົນປະສານກັນຂອງ 4 ລັກສະນະ: ວິທີໂຄງສ້າງຂອງກຸ່ມເປັນຢ່າງດີ + ມີເປົ້າໝາຍການຜະລິດທີ່ເຈາະຈົງ + ມີສະມາຊິກທີ່ທ້າວທັນຈຳນວນໜຶ່ງ (ຊຶ່ງບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງແມ່ນທົວ ໜ້າກຸ່ມທີ່ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຢ່າງເປັນທາງການ) ທີ່ສາມາດຂັບເຄື່ອນການດຳເນີນ ງານ + ສະມາຊິກສ່ວນຫຼາຍມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນແບ່ງບັນແນວ ຄວາມຄິດທີ່ຈະແຈ້ງອັນດຽວກັນ ກ່ຽວກັບເປົ້າໝາຍທີ່ພວກ ເຂົາຕ້ອງການຈະກ້າວໄປ.

● ມີເງື່ອນໄຂຫຍັງແດ່ທີ່ເຮັດໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນນະວັດຕະກຳ ຕໍ່ບັນຫາ ການກະສິກຳ ໃນ ສປປ ລາວ?

- ກຸ່ມເປົ້າໝາຍໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນ ຢ່າງໜ້ອຍ ໜຶ່ງຄວາມສາມາດ (ເຕັກນິກການຜະລິດ, ການຄຸ້ມຄອງ ກອງທຶນ ຂອງກຸ່ມ, ການຕະຫຼາດ, ການຄຸ້ມຄອງກຸ່ມ, ...) ທີ່ເດີມ ຊຶ່ງສາມາດຕໍ່ຍອດໄດ້.
- ມີທ່າແຮງດ້ານການຕະຫຼາດ (ຖ້ານະວັດຕະກຳນັ້ນມີເປົ້າໝາຍດ້ານຕ້ອງໂສ້ມູນຄ່າ) ຫຼື ຄວາມຈຳເປັນ ຕົວຈິງ (ຖ້ານະວັດຕະກຳນັ້ນມີເປົ້າໝາຍດ້ານອົງກອນ ຫຼື ຈຸດປະສົງທາງດ້ານການສ້າງອົງກອນ)
- ນອນຢູ່ໃນແຜນພັດທະນາເສດຖະກິດຂອງເມືອງ, ຊຶ່ງເປັນວິທີການທີ່ດີສຸດເພື່ອສ້າງການສະໜັບສະໜູນທີ່ຍືນ ຍົງ ທາງດ້ານນະວັດຕະກຳ, ເຊິ່ງມັນດີທ່າວ່າການສະໜັບສະໜູນແບບຕາມກຳນົດເວລາ ໃດໜຶ່ງ.

● ຈຸດປະສົງຂອງການສະໜັບສະໜູນນະວັດຕະກຳ ຕໍ່ບັນຫາການກະສິກຳ ໃນ ສປປ ລາວມີຫຍັງແດ່?

ຊ່ວຍກຸ່ມ ນຳພາ ວິທີການຄຸ້ມຄອງດ້ວຍຕົວພວກເຂົາເອງ ຂອງການພັດທະນາຄວາມສາມາດ ແລະ ທັກສະ ທີ່ ພວກເຂົາຈະຈຳເປັນໃຊ້ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມກ້າວໜ້າໄປຄ່ຽງຄູ່ກັບການບັນລຸຈຸດປະສົງຂອງພວກເຂົາ: ເຊິ່ງ ເອີ້ນວ່າ ຂະບວນການ "ຮຽນຮູ້ດ້ວຍການເຮັດຕົວຈິງ" ໄປພ້ອມໆ ກັນ.

ຄູ່ຮ່ວມມື ລະດັບຊາດ

ຮ່ວມມືກັບອົງການອາຫານ ແລະ ການກະເສດ, ແລະ ດ້ວຍການສະໜັບສະໜູນຂອງ ຜູ້ຕາງໜ້າສະຫະພາບຍຸໂຣບ

“ ໃນທາງທິດສະດີ ຈຸດປະສົງ ຂອງການປະເມີນຄວາມຕ້ອງການຄວາມສາມາດ ແມ່ນ ເພື່ອນຳເອົາຫຼາກຫຼາຍຜູ້ມີສ່ວນຮ່ວມທີ່ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນເຊັ່ນ - ຊາວ ກະສິກອນ, ບໍລິສັດ, ທະນາຄານ, ທີ່ປຶກສາດ້ານວິຊາການ, ລັດຖະບານ, ແລະ ອື່ນໆ - ແລະ ຊ່ວຍເຂົາເຈົ້າ ຈັດຕັ້ງ ການປະເມີນຄວາມແຕກຕ່າງທາງດ້ານຄວາມສາມາດຕົນ ເອງ. ຢູ່ປະເທດລາວ, ໃນເບື້ອງຕົ້ນແມ່ນມີບັນຫາໃນການຄັດເລືອກບຸກຄະລາກອນ, ແລະ ຄຳສັບທີ່ຈະໃຊ້ໃນໂຄງການ, ແຕ່ກໍໄດ້ແກ້ໄຂໃນໄລຍະປີທຳອິດຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ແລະ ໂຄງການກຳລັງດຳເນີນງານເປັນຢ່າງດີ. ”

“ ການປະເມີນຄວາມສາມາດຕົວເອງ ບໍ່ແມ່ນຂະບວນການແບບເສັ້ນຊື່ ”

(ບົດລາຍງານລະດັບປະເທດຂອງໂຄງການ CDAIS, ປີ 2016)

ຄູ່ຮ່ວມມື ລະດັບ ໂລກ

ອາກຣິເນເຈີຣາ ເປັນກຸ່ມ ມະຫາວິທະຍາໄລ ແລະ ອົງກອນຄົ້ນຄວ້າ ການພັດທະນາດ້ານກະສິກຳ ຂອງສະຫະພາບຍຸໂຣບ

ອົງການອາຫານ ແລະ ການກະເສດ ແຫ່ງສະຫະປະຊາຊາດຊີ້ນຳຄວາມ ພະຍາຍາມລະດັບນາ ໆ ຊາດວຽກງານຕ້ານຄວາມອິດທິວແຜນພັບ ໂຄສະ ນາສະບັບນີ້ເປັນຊຸດເອກະສານໜຶ່ງ ທີ່ຈະໃຊ້ລາຍງານກ່ຽວກັບກິດຈະກຳ ຕ່າງໆ ຂອງໂຄງການ CDAIS ໃນແຕ່ລະປະເທດ, ລວມທັງ, ເປັນການ ຍົກຕົວຢ່າງ, ການປຶກສາຫາລືດ້ານນະໂຍບາຍ, "ຕະຫຼາດ", ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບສະເພາະ.

ປະເທດ ໃນໂຄງການນຳລ່ອງ

ທະວີບ ອາເມລິກາກາງ: ກົວຕິມາລາ, ຮອນດູຣັສ
ທະວີບ ອາຝຣິກາ: ອັງໂກລາ, ເບີກິນາ ຟາໂຊ, ເອທິໂອເປຍ, ຣະວັນດາ
ທະວີບ ອາຊີ: ບັງກລາແດສ, ລາວ

ແຜນພັບໂຄສະນາສະບັບນີ້ເປັນຊຸດເອກະສານໜຶ່ງ ທີ່ຈະໃຊ້ລາຍງານກ່ຽວກັບກິດຈະກຳຕ່າງໆ ຂອງໂຄງການ CDAIS ໃນແຕ່ລະປະເທດ, ລວມທັງ, ເປັນການຍົກຕົວຢ່າງ, ການປຶກສາຫາລືດ້ານນະໂຍບາຍ, "ຕະຫຼາດ", ແລະ ຜົນໄດ້ຮັບສະເພາະ.

Photo central page : ©FAO/IR. Grossman

ລາວ

ແນະນຳຄູ່ຮ່ວມມືດ້ານນະວັດຕະກຳ ຂອງກຸ່ມ

ການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງດ້ານຄວາມ ອາດສາມາດ ໃຫ້ແກ່ລະບົບກະສິກຳ ຮ່ວມສຳພັນ ໃນ ສປປ ລາວ

ເອກະສານນີ້ໄດ້ຖືກຜະລິດຂຶ້ນດ້ວຍການຊ່ວຍເຫຼືອທາງດ້ານການເງິນຈາກສະຫະພາບຍຸໂຣບ. ທິດສະນະທີ່ສະແດງ ອອກໃນເອກະສານນີ້ ບໍ່ສາມາດນຳໄປສະທ້ອນຄວາມຄິດເຫັນຢ່າງເປັນ ທາງການຂອງສະຫະພາບຍຸໂຣບໄດ້. ©2018

ວິທີການເຮັດວຽກຂອງພວກເຮົາ

#1 ແນ່ໃສ່ການເປັນຄູ່ຮ່ວມງານສຳລັບນະວັດຕະກຳ.

ນະວັດຕະກຳແມ່ນ ທັງຜະລິດຕະພັນ ແລະ ວິທີການຄິດ. ເພື່ອ 'ປະດິດສ້າງ' ປະຊາຊົນຈຳເປັນຕ້ອງປ່ຽນວິທີຄິດ ຂອງພວກເຂົາ. ເພື່ອເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງດັ່ງກ່າວ, ອັນດັບທີໜຶ່ງຕ້ອງ ຈຳແນກວ່າບ່ອນໃດນີ້ ນະວັດຕະກຳ ຫຼື ທ່າແຮງສຳລັບສ້າງນະວັດຕະກຳ. ໃນ ສປປ ລາວ ໝາຍວ່າ ຊອກຫາກຸ່ມທີ່ມີ i) ໂຄງສ້າງທີ່ດີ, ii) ມີຄວາມ ສົນໃຈ ແລະ ຈຸດປະສົງດຽວກັນ, iii) ມີສະມາຊິກຜູ້ສຳຄັນເປັນພື້ນຖານທີ່ຫ້າວຫັນ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ສາມາດຂັບເຄື່ອນ ກຸ່ມໄດ້, iv) ມີຄວາມສາມາດອັນເຂັ້ມແຂງຢ່າງໜ້ອຍ ທັງຄວາມສາມາດ (ເຊັ່ນ: ຄວາມສາມາດດ້ານເຕັກນິກ, ການຄຸ້ມຄອງອົງ ກອນ, ການຕະຫຼາດ) ທີ່ພວກເຮົາສາມາດສານຕໍ່, v) ຕັ້ງຢູ່ພື້ນທີ່ ທີ່ມີເງື່ອນໄຂທີ່ດີ.

#4 ຄ່ອຍໆ ຊຸກຍູ້ໃຫ້ມີຄວາມເປັນເຈົ້າການເອງໃນໄລຍະເລີ່ມຕົ້ນຂອງການກຳນົດແຜນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກິດຈະກຳ ແລະ ປ່ອນໃຫ້ສະມາຊິກກຸ່ມເຮັດການຕັດສິນໃຈດ້ວຍຕົວເຂົາເອງ.

ໂດຍສະເພາະ ດ້ວຍການນຳໃຊ້ວິທີການ 'ໂທລະສັບທົດສອບ', ຊຶ່ງດຳເນີນຄືແນວນີ້: ພາຍຫຼັງສ້າງແຜນ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດອັນທຳອິດໄດ້ຖືກເກີດຂຶ້ນດີ, ຜູ້ອຳນວຍຄວາມສະດວກໄດ້ຕິດຕາມ ໃນໄລຍະປະມານ ຫົກເດືອນ ແລະ ຈາກນັ້ນກໍ່ປ່ອຍພວກເຂົາ. ຈາກນັ້ນ, ຄົນໃນທຶນງານໂຄງການ CDAIS, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຜູ້ອຳນວຍຄວາມສະດວກກຸ່ມນັ້ນ ໂທຫາກຸ່ມເພື່ອກວດສອບຄວາມເຂົ້າໃຈແຜນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຂອງພວກເຂົາ, ເຫດຜົນຂອງມັນ, ແລະ ແມ່ນກິດຈະກຳໃດທີ່ເຂົາໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແລ້ວ ແລະ ເຫດຜົນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ປະຕິບັດມີຫຍັງ. ພວກເຂົາຕ້ອງຕອບກັບຄຳຖາມ ດັ່ງກ່າວດ້ວຍຕົວເຂົາເອງ, ໂດຍບໍ່ໃຫ້ຜູ້ອຳນວຍຄວາມສະດວກຊ່ວຍ. ນີ້ເປັນວິທີທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກ ເຂົາຕ້ອງຈັດຕັ້ງປະຕິບັດແຜນຂອງພວກເຂົາ ດ້ວຍຕົວຂອງພວກເຂົາເອງ. ເນື້ອໃນທີ່ສົ່ງກໍຄື: ກິດຈະກຳເຫຼົ່ານີ້ເປັນ ຂອງພວກເຈົ້າ, ແນວຄວາມຄິດຂອງ ພວກເຈົ້າເອງ, ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າຕ້ອງຈັດຕັ້ງດ້ວຍຕົວເຈົ້າເອງ.

#7 ການຂະຫຍາຍນະວັດຕະກຳຈາກລຸ່ມຂຶ້ນເທິງ.

ເລີ່ມຈາກການສະໜັບສະໜູນກຸ່ມທີ່ມີການປະດິດສ້າງດີທີ່ສຸດ ໃນເມືອງ ໃດໜຶ່ງ ເພື່ອຊອກຫາ ແລະ ສ້າງເງື່ອນໄຂສຳ ລັບການສະໜັບສະໜູນກຸ່ມອື່ນໆ. ເມື່ອກຸ່ມມີຄວາມສຳເລັດໂດຍກາຍເປັນກຸ່ມຍື່ນຍິງ, ເປັນເວລາທີ່ເພາະສົມສຳລັບ ການແບ່ງບັນໃຫ້ກຸ່ມອື່ນໆ. ຊ່ວຍກຸ່ມ ແລະ ຫ້ອງການກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ເມືອງ ຫາວິທີເພື່ອແບ່ງບັນ ຄວາມສາມາດເຫຼົ່ານັ້ນໃຫ້ກັບກຸ່ມອື່ນໃນບ້ານອື່ນໆ. ເຮັດໃຫ້ກຸ່ມເຂັ້ມແຂງດີກ່ອນ ແລ້ວຂະຫຍາຍພາຍໃນຂັ້ນບ້ານ ແລະ ບ້ານ ຕ້ອງເຂັ້ມແຂງກ່ອນຈະຂະຫຍາຍໃນຂັ້ນເມືອງ.

#2 ເລີ່ມຕົ້ນຈາກແນວຄວາມຄິດ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການອັນເປັນບຸລິມະສິດຂອງພວກເຂົາ, ເຖິງແມ່ນວ່າທ່ານບໍ່ເຫັນດີນຳກໍຕາມ.

ຊ່ວຍພວກເຂົາຂຽນແຜນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດອັນທຳອິດ ຊຶ່ງເປັນທິດເຍືອງທາງ ແລະ ຄ່ອຍໆ ຜັກດ້ານພວກເຂົາ ເພື່ອໃຫ້ມີການປ່ຽນແປງແຜນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໄປຕາມການໂດ້ຮຽນຮູ້ ແລະ ປະສົບການທີ່ ພວກເຂົາໄດ້ຮຽນຮູ້. ນີ້ເປັນຄຳຂວັນຂອງວິທີການທັງໝົດ: "ການຮຽນຮູ້ ແລະ ເຮັດຕົວຈິງໄປພ້ອມກັນ". ແບບແຜນການປະຕິບັດຂະບວນການຮຽນຮູ້ແມ່ນ: ວາງແຜນ-ທົດລອງ-ເບິ່ງຄືນວ່າເກີດຫຍັງຂຶ້ນ-ຂຽນແຜນຄືນໃໝ່ ແລະ ທົດລອງອີກຄັ້ງ.

#5 ການຮວມເອົາຫຼາຍປະເພດຂອງພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງມາພົບກັນແມ່ນເປົ້າໝາຍລວມ, ມັນບໍ່ແມ່ນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ.

ບັນຫາດ້ານການພັດທະນາແມ່ນຮັບມືໄດ້ດີກວ່າ ຖ້າພວກເຮົາສາມາດນຳພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງທີ່ແຕກຕ່າງກັນມາ ຮ່ວມ ກັນໄດ້ (ຕົວຢ່າງ: ຜູ້ຜະລິດ, ຜູ້ແປຮູບ, ພໍ່-ແມ່ຄ້າ, ນັກສົ່ງເສີມ, ນັກການທະນາຄານ). ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ທຸກການ ຮ່ວມມືຈະມີປະສິດທິພາບກໍ່ຕໍ່ເນື່ອ ຖ້າຫາກມີຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຂອງແຕ່ລະຄູ່ຮ່ວມງານເອງ, ແລະ ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າພວກ ເຮົາຂໍໃຫ້ພວກເຂົາເຮັດກິດຈະກຳນັ້ນ. ນີ້ກໍ່ເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງຂະບວນການຮຽນຮູ້ ຄູ່ຮ່ວມງານຜູ້ທຳອິດຢູ່ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ(ສ່ວນຫຼາຍກໍ່ແມ່ນຊາວກະສິກອນ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ຈຳເປັນສະເໝີໄປ) ທີ່ສ້າງການເຊື່ອມໂຍງຂອງພວກເຂົາເອງ ກັບພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງອື່ນໆ ເມື່ອພວກເຂົາມີຄວາມກ້າວໜ້າໃດໜຶ່ງ ໂດຍເຊື່ອພື້ນວ່າຕ້ອງການຄູ່ຮ່ວມງານນັ້ນ ເພື່ອ ໃຫ້ບັນລຸເປົ້າໝາຍໃນແຜນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດທີ່ວາງໄວ້.

#8 ເປົ້າໝາຍການຜະລິດເປັນພຽງແຕ່ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນເທົ່ານັ້ນ.

ທັກສະທີ່ກຸ່ມເປົ້າໝາຍກຳລັງພັດທະນາຈະບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເປັນປະໂຫຍດສຳລັບຜະລິດຕະພັນເປົ້າໝາຍອັນທຳອິດຂອງພວກເຂົາ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ເມື່ອພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງຮຽນຮູ້ວິທີການໄລ່ລຽງຕົ້ນຫີນການຜະລິດ ພວກເຂົາສາມາດ ນຳໃຊ້ ຄວາມຮູ້ນີ້ໃນການໄລ່ລຽງການຜະລິດອື່ນໆ ທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການຜະລິດອອກມາ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ເມື່ອ ຜູ້ມີສ່ວນ ຮ່ວມກ່ຽວຂ້ອງມີຄວາມຊຳນານເຮັດການສຳຫຼວດຂໍ້ມູນການຕະຫຼາດ, ພວກເຂົາສາມາດຄິດອອກແບບທີ່ຈະນຳໃຊ້ ຄວາມຮູ້ໃໝ່ດັ່ງກ່າວເພື່ອພັດທະນາ ຂັ້ນຕອນໃໝ່ເຂົ້າໃນຕ້ອງໄສ້ມູນຄ່າຂອງພວກເຂົາ (ຕົວຢ່າງ: ຈາກການຂຸນໝູ ຂາຍ ໄປສູ່ການເຮັດໃສ່ກອກ), ຫຼື ພັດທະນາຕ້ອງໄສ້ມູນຄ່າໃໝ່, ຕົວຢ່າງ, ຈາກການຂຸນໝູ ໄປສູ່ການລົງງົວ ແລະ ການຜະລິດພືດຜັກ. ອີກຄວາມໝາຍໜຶ່ງ, ເມື່ອພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງມີຄວາມພົ້ນໃຈໃນຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາ: ພວກເຂົາກໍ່ກ້າທີ່ຈະດຳເນີນກິດຈະການໃໝ່.

#3 ແປຄວາມຕ້ອງການທີ່ສະແດງອອກມາ ເປັນຄວາມຕ້ອງການດ້ານຄວາມອາດສາມາດ.

ການສະແດງຄວາມຕ້ອງການອັນຈຳເປັນ ແມ່ນສິ່ງທີ່ປະຊາຊົນເວົ້າອອກມາຕາມເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການ. ບົກກະຕິແລ້ວໃນ ຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງໂຄງການ, ປະຊາຊົນຈະເວົ້າວ່າ: ພວກເຂົາຕ້ອງການເງິນ, ເຄື່ອງມື, ອຸປະກອນ, ຝັກອົບອົມ ແລະ ການເຊື່ອມໂຍງກັບຕະຫຼາດ. ຈຸດປະສົງຂອງພວກເຮົາແມ່ນສ້າງຄວາມອາດສາມາດໃຫ້ພວກເຂົາ ເພື່ອໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສາ ມາດ ໄດ້ມາຕາມສິ່ງທີ່ ພວກເຂົາຕ້ອງການດ້ວຍຕົວພວກເຂົາເອງ. ຜົນກໍ່ຄື, ບໍ່ມີເຄື່ອງມືມອບໃຫ້ພວກເຂົາ ແຕ່ພວກເຂົາພັດຖືກຝຶກຝົນ ໃຫ້ສາມາດຂຽນແຜນງົບປະມານ, ເຂົ້າເຖິງສິນເຊື່ອເພື່ອຊື້ເຄື່ອງມື ແລະ ອຸປະກອນ, ຄັດເລືອກ ຄູ່ຝັກທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ສ້າງແຜນຝັກອົບອົມທີ່ພວກເຂົາເພິ່ງພໍໃຈ, ເຮັດການປະເມີນດ້ານການຕະຫຼາດ ແລະ ການເຈລະຈາຕໍ່ລອງກັບພໍ່ຄ້າ ແລະ ທັກສະທັງໝົດທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງການໃນການບັນລຸຈຸດປະສົງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຕັ້ງໄວ້ເອງ.

#6 ພັດທະນາຍຸດທະວິທີການຝຶກຊ້ອມທີ່ເນັ້ນໃສ່ການຮຽນຮູ້ ແລະ ບໍ່ແມ່ນການເຮັດກິດຈະກຳ.

ໃນຂະນະທີ່ແຜນຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານຂອງພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງ ມີການປ່ຽນແປງໄປຄຽງຄູ່ກັບຂະບວນການຮຽນຮູ້, ແຜນຝັກຊ້ອມ ຂອງຜູ້ອຳນວຍຄວາມສະດວກ ດ້ານນະວັດຕະກຳກະສິກຳ ລະດັບຊາດ (National Innovation Facilitator-NIF) ກໍ່ ເປັນດັ່ງຄູ່ມືແນະນຳໜຶ່ງ. NIF ນຳໃຊ້ແຜນຝັກຊ້ອມເພື່ອກຳນົດ, ຈາກນັ້ນກໍ່ໃຊ້ໃນການລົງຕິດຕາມຄວາມກ້າວໜ້າດ້ານຄວາມ ອາດສາມາດຂອງພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງໃນກຸ່ມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ແລ້ວ. ແຜນຝັກຊ້ອມຊ່ວຍ NIF ຕິດຕາມບູລິມະສິດຕ່າງໆ ທີ່ກຳ ນົດໄວ້, ບໍ່ແມ່ນການຕິດຕາມກ່ຽວກັບກິດຈະກຳ ແຕ່ກ່ຽວກັບຂັ້ນຕອນການຮຽນຮູ້ ທີ່ໄດ້ກຳນົດຮູບແບບແຕ່ລະກິດ ຈະກຳທີ່ກຸ່ມຕ້ອງການ ຊຶ່ງເປັນຮູບແບບທີ່ຈະຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມ ກ້າວໜ້າ ໄດ້ໃນຂະບວນການຮຽນຮູ້ ແລະ ເປັນເຈົ້າການ ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງພາກສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງດັ່ງກ່າວ.

#9 ພັດທະນາຄວາມສາມາດຂອງອົງກອນໃນລະດັບຊາດ ສຳລັບການອຳນວຍຄວາມສະດວກ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນນະວັດຕະກຳຢູ່ທ້ອງຖິ່ນ.

ຄວາມໂດດດຽວຂອງອົງກອນໜຶ່ງບໍ່ສາມາດບໍລິຫານການສະໜັບສະໜູນນະວັດຕະກຳໄດ້ ໃນລະດັບຊາດ. ສິ່ງທ້າ ທາຍແມ່ນເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ບັນດາອົງກອນລະດັບຊາດເຮັດວຽກຮ່ວມກັນໃນລະດັບປະເທດເພື່ອ ສະໜັບສະໜູນທລາຍທິມງານສົ່ງເສີມໃນທ້ອງຖິ່ນ ຊຶ່ງສາມາດເອື້ອອຳນວຍນະວັດຕະກຳຢູ່ທ້ອງຖິ່ນຢ່າງມີປະສິດທິພາບ.

ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງດ້ານຄວາມອາດສາມາດທາງດ້ານໃຫ້ແກ່ນະວັດຕະກຳກະສິກຳຮ່ວມສຳພັນ ໃນ ສປປ ລາວ

CDAIS ສະໜັບສະໜູນຜູ້ຜະລິດຂະໜາດນ້ອຍ ລວມທັງບັນດາອົງກອນລະດັບຊາດ, ແຂວງ, ແລະເມືອງເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂເອື້ອອຳນວຍໃຫ້ແກ່ກະສິກຳຮ່ວມສຳພັນ. ໃນ ສປປ ລາວ, ມີກຸ່ມປະສານງານທີ່ຕັ້ງຂຶ້ນພາຍໃນ ກຊ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ເພື່ອສະໜັບສະໜູນຂອດການປະສານງານໃຫ້ດີກວ່າເກົ່າ ໃຫ້ແກ່ການຮ່ວມສຳພັນໃນລະດັບທ້ອງຖິ່ນໃນຂະນະດຽວກັນກໍ່ຊ່ວຍຫ້ອງການ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ເມືອງຂະຫຍາຍນະວັດຕະກຳນັ້ນໃນລະດັບເມືອງ. ຜູ້ອຳນວຍຄວາມສະດວກ ດ້ານກະສິກຳຮ່ວມສຳພັນລະດັບຊາດ ທັງໝົດ 7 ຄົນທຳອິດ ໄດ້ຮັບການຝຶກຝົນ (3 ຄົນ ຈາກ NAFRI, 2 ຄົນ ຈາກກົມສົ່ງເສີມເຕັກນິ ແລະ ປຸງແຕ່ງກະສິກຳ, 1 ຄົນຈາກ ມຊ ແລະ 1 ຄົນເປັນປົກສາ) ແລະ ສາມາດຊ່ວຍກຸ່ມປະສານງານຂອງກົມ ດ້ວຍການເຜີຍແຜ່ທັກສະທີ່ໄດ້ ຮັບໄປທົ່ວປະເທດ. ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ເລີ່ມປະຕິບັດການຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ.